

τογιάννης ώς Καπετάν Μάρκος; δέν ήτο υπερβολικός τὴν φοράν αὐτήν, ὁ δὲ κ. Κοπανᾶς—πρωτετής μαθητής —χαριεστατος ώς ναύτης, προκαλέσας μὲ μόνας τὰς κινήσεις του τὴν θυμηδίαν. Ο κ. Γαλάνης ἀκατάληλος διὰ τὸν ρόλον τὸν ὄποιον τοῦ ἀνέθεσαν. Ο κ. Σακελλαρίου ώς Μιτίφιο, ζωηρότατος, πλήρης δρμῆς εἰς τὰς κινήσεις καὶ θερμότητος εἰς τὴν φωνήν. Ή χορωδία πολὺν καλή. Ἐψαί εἰ μὲ πολλήν ἀρμονίαν καὶ εὐγένειαν. Ή δορκήστρα ἀρτία· τὸ μεταξὺ γ' καὶ δ' πράξεως μέγα συμφωνικὸν intermetzzo ἔχετελέσθη—καὶ ἀλλοτε εἰχε παιχθῆ ὑπὸ τῆς δορκήστρας—μὲ μοναδικήν επιυιδίαν. Εἰς τὸ andantino τὸ βούν τοῦ πλαγιαύλου ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Μάγκου μὲ πολὺ αἰσθημα καὶ τέχνην. Ή «Ἀρλεζιάνα» ἐνεθουσίασε, παιχθεῖσα τετράκις, θ' ἀριθμητῇ δὲ νέαν σειράν παραστάσεων ἐὰν παιχθῇ τὸ φυνόπωρον.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Τρεῖς θίασοι παίζουν εἰς Θεσσαλονίκην. Τὸ «Ἐλληνικὸν Μελόδραμα μὲ τὰς κ. κ. Βλαχοπούλου, »Αμ-

ποτ, Φράου, τὴν δ. Περπιγᾶ καὶ τοὺς κ. κ. Χατζηλουκᾶν, Μωραΐτην, Βλαχόπουλον, «Ἄγγελόπουλον καὶ Οἰκονομίδην καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Λαυράγκαν δίδει παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Εἰς τὸ «Πάνθεον» δὲ θίασος τοῦ κ. Α. Νίκα συμπράξει τῆς κ. Δημητρούλου. «Άλλος μὲ ήθοποιοὺς ηκιστα γνωστούς παίζει εἰς τὴν «Αλάμπραν».

— Ο κ. Ν. Πλέσας διὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὸν συναγωνισμὸν καὶ νὸν ἐλκύσῃ ἀκροατήριον ἔπαιξεν ἐπὶ ἔβδομάδας ἐν ἀνιαρόντων ὑπερόσκοιν καὶ ὑπερακατάληγον καὶ δι' ἀνδρας ἀκόμη ἔργον, χωρὶς ὑπόθεσιν, μὲ ἐπαγαλήψεις τῶν αὐτῶν σκηνῶν, τὸ «Φραγκόσυκο» φάρσαγ μὲ «τραγουδάκια» γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ ήθοποιοῦ κ. Μουστάκα,

— Εἰς τὰ «Ολύμπια» παρεστάθη ἡ «Τελευταία θυσία» δρᾶμα τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ συνεργασίᾳ τῆς δ. «Ἀντιγόνης Λουκᾶ Μπέλλου, »ητις καὶ πρωτηγνωνίστησεν. Ἐπὶ τῇς σκηνῆς ἐμφαγίζονται ὁ ἀείμινηστος βασιλεὺς Γεώργιος, δὲ Παῦλος Μελᾶς κλπ.

Χ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Υ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Νεώτεραι πληροφορίαι ἐκ Πανόρμου τῆς Τήνου πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» ἀγγέλλουν διτὶ δ' ἀτυχῆς γλύπτης Γιανούλης Χαλεπᾶς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Τὸ φωτεινὸν διάλειμμα τῆς πνευματικῆς νεκραναστάσεως δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Εἰς τὴν προδήμητην τοῦ Μουσικοῦ οἴκου Καζάζη ἔξετέθησαν πέντε τοπεῖα τῶν Σερρῶν τοῦ ζωγράφου κ. Ι. Σιταρᾶ. Ἐπίσης γελοιογραφίαι ἐπιτυχεῖσ τοῦ κ. Μαυριλάκου (Noir).

— «Ἐκλεισεν ἡ Γ' Διαρκῆς Καλλιτεχνικὴ» Ἐκδησίς ἐν τῷ «Παραγασῆ». Ἐπωλήθησαν δὲ ἔργα ἐν διλφ, ἐν τοῦ κ. Μποκατσιάμπη καὶ δύο τοῦ κ. Γουναροπούλου. Η Δ' Διαρκῆς θ' ἀγοῖξῃ τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ζαππείου, διόπου ἡδη ἡ Ἐλληνογαλλικὴ «Ἐκθεσίς».

— «Ἀπεφασίσθη ἡ ἀγορὰ ἔργων Ἐλλήνων ζωγράφων διὰ γὰ τοποθετηθοῦν εἰς δημόσια ίδρυματα καὶ σχολεῖα. Διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων ἐκλήθη τὸ Πολυτεχνεῖον νὰ ὑποδειξῇ ἐπιτροπήν, ὀνόμασε δὲ τὸν γλύπτην κ. Θωμόπονον καὶ τοὺς ζωγράφους κ. κ. Παρθένην καὶ Κογεβίναν. Η ἐπιτροπὴ αὐτῇ θὰ συνεργασθῇ μὲ ἄλλην ἐπιτροπήν, ἢν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν θὰ δρίσῃ τὸ Κράτος.

ΔΙΑΔΕΞΕΙΣ

Εἰς τὰ «Διονύσια» ώμιλλησεν δὲ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ντραπά» κ. Σ. Παπᾶς περὶ Ἀλσατίας καὶ Δωρραίης καὶ δ. κ. Γ. Γεννάδης περὶ τῶν ἀλυτρῶν παρηγόντων μαργητῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

— Εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων περὶ τῆς στρατιωτικῆς συμβολῆς τῶν Συμμάχων εἰς τὸν παρόντα πόλεμον, ώμιλλησαν δὲ διευθυντὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. A. Wain περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς πολεμικῆς μέχρι τοῦδε συμπράξεως τῆς, δὲ ἀνταποκριτὴς Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων κ. Δ. Καλαποθάκης περὶ Ἀγγλίας καὶ τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς, δὲ διευθυντὴς τῆς

Ἀμερικανικῆς σχολῆς κ. Xíll καὶ τοὺς κ. Αποικιῶν καὶ τῶν προτεκτοράτων ἐν τῷ πολέμῳ, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Βελγίου κ. Ἐρραμπέλη λὲ Δυδζέελε περὶ Βελγίου κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον, δ. κ. Z. Παπαντωνίου περὶ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐπιδρομήν. Ο ἐκλεκτὸς λογογάφος καίτοι ίντερετεῖ εἰς εὐγλωττίαν, ταῆρες ζωγραφικῶτας εἰς τὰς παρομοιώσεις καὶ εἰς τοὺς χαρακτηρισμούς προσώπων καὶ γεγονότων.

— Ο κ. Ρουλάν καλλιτέχνης καὶ ἐφεδρος ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς ἐτερμάτισε τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων, ἀς ἐκαμαγοῖσι συνάδελφοί του, μὲ ποιητικὸν καὶ εὐλαβές μηνημόσυνον τῶν διαγονουμένων δοσοὶ ἔπεσαν μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος των. Ἐγγώρισε τοὺς ἀνθρώπους τῆς Σκέψεως καὶ τῆς Τέχνης καὶ δι' αὐτὸν ἐπλεῖσε μὲ πολλήν στοργὴν ἔγκωμιον εἰς τὴν μνήμην των. Ωμίλησε διὰ τὸν Ἐργέστον Ψυχάρην ὑπολοχαγόν, ἔγγονον τοῦ Ρενάν φορευθέντα πρὸ διετίας εἰς τὴν Καμπανίαν, τοῦ δοποίου τὰ δύο κυριώτερα ἔργα «Ἄι χῶραι τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ Υπνου» καὶ ίδιως «Ἡ πρόσωπης εἰς τὰ δπλα» τὸν κατέταξαν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν τῶν νεωτέρων συγγραφέων, διὰ τὸν Κάρολον Πεγκύν τοῦ δοποίου τὸ γνωστὸν ἔργον «Cahiers de la Quinzaine» τοῦ εἰχε δώσει ξεχωριστὴν θέσιν εἰς τὸν Γαλλικὸν Παραγασόν, διὰ τὸν Γασκώνον ποιητὴν Ζαντροῦ, τοῦ δοποίου μίαν [ἔμμετρον] ἐπιστολὴν πρὸς τὴν γυναικα τοῦ—Τί εἶνε ὁ πόλεμος—ἀνέγνωσε προκαλέσας πολλήν συγκίνησιν, διὰ τὸν Σέργιον Πικάρο, διαμείναντα ἀλλοτε εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοῦ δοποίου ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «Οπτασία τοῦ παρελθόντος» ἐμπνευσμένον ἐξ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— «Ἐληξαν αἱ διαλέξεις τοῦ Ἀγγλοελληνικοῦ Συνδέσμου μὲ τὴν διάλεξιν τοῦ γραμματέως αὐτῆς κ. Δ. Καλαποθάκη, ώμιλλησαν δὲ διευθυντὴς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Εταιρείας περὶ τοῦ Φιλέλληνος Γεωργίου Κάνιγγος καὶ τοῦ ἀγώνος τῆς Ἐλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

— Εἰς τὰ «Ολύμπια» ώμιλλησε περὶ Κύπρου διόρεδρος τοῦ Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων κ. Γ. Φραγκούδης.

— Ή ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δεσποινίς Ιονιά Καράλη, γνωστή διὰ τὴν φιλολογικὴν καὶ πατριωτικὴν δρᾶσιν τῆς, ἡ ὑποστᾶσα ἀγρίους διωγμοὺς ἐν Τουρκίᾳ, ἐπραγματεύθη εὐγλώττως τὸ κατ' ἔξοχὴν κοινωνικοῦ ἐνδιαιρέοντος θέμα περὶ τῆς Δυνάμεως τῆς καλλονῆς τῆς Γυναικός. Ἐξήτασε τὰ θέματα καλλονῆς καὶ πνεύματος, πῶς ἀποκτᾶται τὸ κάλλος, τὴν ὑγεινὴν τῆς καλλονῆς, τί φρονοῦν οἱ συγγραφεῖς διὰ τὴν καλλονὴν καὶ ποῖον τὸ σύγχρονον ἐλληνικὸν κάλλος.

— Ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας ὁ κ. Μιχ. Στεφανίδης, συντάκτης τοῦ Ἰστορικοῦ Λεξικοῦ ἀνεκοίνωσε τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης του περὶ τοῦ Ἐλλ. πυρός. Κατὰ τὸν κ. Στεφανίδην τὸ Ἐλλ. πῦρ, οὐσία ὥστε ἡ καὶ εἴφλεκτος, ἡτο τὸ πετρέλαιον, οὐδὲ ὡς ἀπλοῦν αὐτοῦ συστατικόν, ἀλλὰ μόνον του ὡς ἐλέχη. Ἐν πρώτοις τὸ πετρέλαιον ὠνομάζετο τότε «νάφθας», ταύτης δὲ τῆς ἔνεις λέξεως μετάφρασις είνε τὸ Ἐλλ. «ὑγρὸν πῦρ». Ἐπειτα ἄγνωστος τότε δὲ νάφθας εἰς τοὺς πολλοὺς προεκάλει τὸν θαυμασμὸν ὡς «ἔλαιον» ἀγάπτον καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπλάσθησαν διάφοροι θρύλοι, συνδεθέντες ίδιως μὲ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, ὅτι οὗτος ἔθαψάμεις τὰς πηγὰς τοῦ νάφθα εἰς τὰ Ἐρβάτανα καὶ μετεχειρίσθη αὐτὸν εἰς τὴν πραπτόλησιν τῆς Τύρου καπτανοῦτοι θρύλοι οἱ παγατῶσιν εἰς τὸ φευδεπίγραφον ἔργον τοῦ Καλλισθένους, μαθητοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ Γραικοῦ καὶ ἐκ τούτων βεβαίως ἐνεπεύθη ὁ Καλλίνικος τὴν χρῆσιν τοῦ νάφθα ἐν πολέμῳ. Ἐξεσφενδονίζετο δὲ δὲ νάφθας ἡ ἀναπτος καὶ εἰς αὐτὸν μετεδίδετο ἔπειτα τὸ πῦρ, ἡ ἀναμμένος, φλογούμενος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἔξοδου του ἐκ τῶν σιφώνων, τῶν δοπιών τὸ στόμιον εἰχε περίβλημα ἐκ στυπτείου ἀναμμένου, δπερ ὁ κ. Στεφανίδης θεωρεῖ ὡς τὸ «πρόπυρον» λεγόμενον.

— Ὁ ἐπὶ μακρὸν εἰδικῶς ἐν Γερμανίᾳ ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν λαογραφίαν καὶ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Γ. Σαγιαξῆς ἔκαμεν ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρείᾳ λίαν ἐνδιαιρέονταν διάλεξιν περὶ τοῦ ἀσματος τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Βαλκανικῶν λαῶν. Τὸ ἀσμα αὐτό, τὸ γνωστότερον μὲ τὸν τίτλον «Ἀρετὴ καὶ Κωνσταντίνος», είνε ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς λαϊκῆς Μούσης, εὐρύτατα διαδεδομένον, μὲ ποικίλας παραλλαγάς καὶ εἰς τὸν λοιπὸν Βαλκανικὸν λαούς, Βουλγάρους, Σέρβους, Ρουμάνους, Κούντσοβλάχους καὶ Ἀλβανούς. Ἐπίσης δὲ ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ νεκροῦ μνηστῆρος. Τὸν αὐτὸν θρύλον ἐπραγματεύθη καὶ ὁ Γερμανὸς ποιητὴς Bürger εἰς τὸ περίφημον ποίημα του «Λεονώρα». Ὁ κ. Σαγιαξῆς ἀφοῦ ἀπήγγειλε πολὺ καλὰ—ποιητὴς δὲ ίδιος ἀλλως τε— τὸ ποίημα ἐν τῇ καλλιτέρᾳ του παραλλαγῇ, ἡσχολήθη περὶ τῆς γενεαλογίας τοῦ ἀσματος, δι' ἣν προεκλήθη ζωηρὰ ἔρις μεταξὺ ἡμετέρων καὶ ξένων φιλολόγων. Ὁ διμιλητὴς συνώψισεν δλα; τὰς γνώμας καὶ ἐρεύνας μετὰ μεγάλης ἀκριβείας, ίδιως τῶν Γερμανῶν καὶ Γάλλων, ἥλεγχε τὴν παραδόσιον θεωρίαν τοῦ κ. Ψυχάρη περὶ τῆς Σερβικῆς δῆθεν προελεύσεως τοῦ ἄσματος καὶ ἐγδιέτριψε περισσότερον εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. N. Πολίτου περὶ τῆς Ἐλληνικῆς τούτου καταγωγῆς, ἡτις γνώμη καὶ ἐπεκράτησε. Ἀνέφερε καὶ τὰς μετὰ τὸν κ. Πολίτην συζητήσεις, ίδιως δὲ τὸ ἔργον τοῦ Βουλ-

γάρου Λαογράφου Σισμάνωφ, συνηγορήσαντος ὑπὲρ τῆς πρωτοτυπίας τοῦ Ἐλληνικοῦ ἄσματος.

ΜΟΥΣΙΚΗ

— Η πέμπτη συναυλία τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ὀδείου ἦτο ἡ τελευταία καὶ ως εἰδύστατη ἐγένετο ἐπίδειξις τῶν μελλόντων ν' ἀποφοιτήσωσιν. Ὁ κ. Φ. Γεωργιαδῆς ὁ πρεσβύτερος ἵσως τῶν μαθητῶν τοῦ Ὡδείου — διδάσκων τῆς νομικῆς—μαθητῆς τοῦ κ. Μποστεντούν ἔπαιξε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ εἰς ὃ Κονσέρτου τοῦ Μπετόβεν, τὸ δόποιον εἰναι ἀρκετὰ γνωστὸν καὶ ἀρέσει πάντοτε μὲ τὰς συχνὰς ἐπαναλήψεις τῶν μελωδικῶν μοτίβων του. Ὁ κ. Γεωργιαδῆς ἔχει εἰς τὸ παίξιμόν του μίαν χαρακτηριστικὴν ἀπάθειαν, ἡτις τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παίξῃ μὲ μεγάλην ἀκριβείαν, μὲ μίαν συγκεκριτημένην λεπτότητα καὶ ἐνγένειαν σπανίως ἀπαντωμένην. Τὸ αἰσθημα κυριαρχεῖ παρ' αὐτῷ. Τὸ ἐφοράζει δὲ ὅμιλον μὲ κινήσεις, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ δοξάρι, τὸ ὄποιον ἀσφαλῶς χειρίζεται. Ἡ δεσπ. Μαρίκα Φιλιππίδου — μεσόφωνος, μαθήτρια τῆς κ. Φωκᾶ— ἐτραγούδησε συνοδείᾳ τοῦ κ. Μητροπούλου ἐν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς α' πράξεως τοῦ «Ὀρφέως» τοῦ Γκλούκου καὶ συνοδείᾳ τῆς ὁρχήστρας τὸ cantabile ἀπὸ τὴν δυῳδίαν τοῦ «Σαμψώνος καὶ Δαλιδᾶς». Ἡ φωνὴ της ἀρκετὰ γυμνασμένη, είναι πλουσία, ἐπιβλητική, ἡ δοπιά εἰς τοὺς καρημούς τόνους εἰναι γλυκειά.

— Η δεσπ. Μαρίκα Βασιλάκη (μαθήτρια τοῦ κ. Βελούδιου, ἡ δοπιά τὰ πρῶτα μαθήματα ἔλαβε ἀπὸ τὴν Τσίλλερ) ἔπαιξε τὸ β' Κονσέρτο (ἐργ. 21) τοῦ Σοπέν μὲ ἔκφρασιν, ἀπόδοσιν πλήρη τοῦ ωνθμοῦ καὶ δύναμιν.

— Η δεσπ. Μαρίκα Φωκᾶ, ἡ κόρη τῆς καθηγητρίας ἡ γνωστὴ καὶ ἐκ προηγούμενων ἐμφανίσεων ἐτραγούδησε μὲ τὴν παιδικήν, τὴν συμπαθητικὴν καὶ μελωδικὴν φωνήν της, τὴν χαριτωμένην ἀλλὰ καὶ δύσκολην Πολωναῖς τῆς «Μινιόγ». Ἡτο μᾶλλον ἐν κελάδημα, τὸ τραγούδι της. Τὸ περισσότερον ἐνδιαιφέρον τῆς συναυλίας ἦτο ἡ ἐμφάνισης τοῦ τελειοφοίτου κ. Δ. Μητροπούλου (τῆς τάξεως Συντέλεως τοῦ κ. Μαρσίκ) ὡς συνυμέτονον. Ὁ κ. Μητρόπουλος ἔγραψε τρίτρακτον μελόδραμα, τὸν «Βεατρίκην», μὲ κείμενον τὸ διμώνυμον ἔργον τοῦ Βέλγου δραματουργοῦ Μαίτερλιγκ, τὸ δόποιον κυρίως δὲν εἰναι δρᾶμα, ἀλλὰ δραματικὴ ἐκτύλιξις παλαιᾶς Ἰσπανικῆς παραδόσεως περὶ ἐνὸς θαύματος τῆς Παναγίας, ἐξ ἣς καὶ ἀλλα ποιητικὰ ἔργα ἐνεπεύθησαν. Κατὰ τὴν Ἰσπανικὴν παραδόσιον μία νέα καὶ ὡραία μοναχὴ ἀποπλανηθεῖσα ἀπὸ ἔνα πρίγκηπα τὸν ἀκολουθεῖ ἀλλ' ὁ πρίγκηψ μετ' ὀλίγον τὴν ἐγκαταλείπει. Ἡ ἀτυχῆς κόρη, φέρουσα τὸ βύρος τὸ ἀμάρτητόματος, ἐπιστρέψει εἰς τὴν μονήν, ἀλλὰ ἡ ἐπάνοδός της δὲν κάμνει ἐντύπωσιν διότι δὲν τὴν ἐννόησαν καὶ διτε εἰλέχε φύγη. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸν τὴν εἰλέχην ἀντικαταστήσῃ ἡ Παναγία ὑπὸ τὴν μοφήν τῆς ἀποπλανηθεῖσης, φέρουσα ράσον. Ἐξετελέσθη ἡ α' πρᾶξης διευθύνοντος τοῦ συνθέτου τὴν δοχήστραν. Εἰς τὴν πρᾶξην αὐτὴν εἰκονίζεται ἡ ψυχικὴ πάλη μεταξὺ φόβου καὶ ἀμαρτίας, ἐλπίδος καὶ εύτυχίας. Είναι ἡ ὥρα τοῦ δρόμου ἀγορπνεῖ διὰ κατηγορίης τὸν κώδωνα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀκούσην ἐρχόμενον ἐκεῖνον, διτε τῆς ὑπερσχέδητης αἰωνίαν ἀγάπην. Ἐρχεται δὲ ἐραστής καὶ οἱ θεομοὶ λόγοι του καὶ ἐναγκαλισμοὶ του νικοῦν καὶ τὴν τελευταίαν ἀντιστασιν τῆς Βεατρίκης. Ἀφίνει τὸ ωόσον

της έμπροσθις είς τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Τὸ δύσκολο μέρος τῆς Βεατρίκης ἐτραγούδησε μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἡ δεσποινὴ Μεσολωδᾶ καὶ τοῦ πρίγκηπος δὲ κ. Κιβ. Τριανταφύλλου. «Ο κ. Μητρόπολος ἔδειξε καὶ εἰς τὸ νέον αὐτὸν ἔργον — τὴν πρώτην προστάθειαν σοβαρᾶς συνθέσεως — ἵκανα πλεονεκτήματα» παρὰ τινας ἀναποφεύκοντας ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλείψεις ἴδιως εἰς τὴν ἐνορχήστρωσιν, ἔχει ἐν συνόλῳ ἐκφρασιν πολλήν, καὶ διεκρίνῃ διὰ τὴν ἐπιτυχή πρωτότυπον ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος. Ἐχει τὸ πύρ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ εὐρεῖαν μουσικὴν απτήληψιν καὶ τεχνικὴν μόρφωσιν ὥστε συμπληρῶν τὰς στούδιας του νὰ ἀποτῇ ἐκλεκτὸς δημιουργός. Θὰ συντελέσῃ δὲ εἰς τοῦτο, ἐάν τὴν ἐμπνευσίγν του συνυφάνῃ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν, λαμβάνων τὰ θέματά του κυρίως ἀπὸ τὰς ἴδιας μας παραδόσεις. «Η συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν καὶ ἀλλοτε ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὁρκήστρας εἰσαγωγὴν τοῦ «Γουλλιέλμου Τέλλου».

— «Ἐν συναυλίᾳ ἔργων τοῦ κ. Δημ. Λιάλιου, δοθείσῃ ἐν τῷ Ὁδείῳ, ἔδόθη εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμεν τὴν δημιουργικὴν ἔργασίαν του συμπαθοῦς Ἑλλήνος συνθέτου. Ἐπαίχθη ἐν trio—βιολί ὑπὸ τοῦ κ. Δυκούδη, βιολογιστέλλο ὑπὸ τοῦ κ. Γαϊδεμβέργερ καὶ πάντοι ὑπὸ τοῦ κ. Πιγδίου—ἀνήκον εἰς ἀνάτερον εἰδος μορφῆς καὶ τοῦ ὅποιον δύο μόνον μέρη αὐτοτελῆ ἐπαίχθησαν. Κατόπιν ή οὕτους τοῦ κ. Διάλιου ἐτραγούδησε τρία ἀσματα, τὰ Κοράλια καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν, ἀμφότερα ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὸ Ντέρτου ἐπὶ δημοτικῶν στίχων. «Ο κ. Δυκούδης ἔπαιξε τρεῖς συνθέσεις, τὴν Romance, τὴν Berceuse καὶ τὴν Serenade καὶ ἐν τέλει ἐνάλη ὑπὸ τῆς κ. Διάλιου τῷ συνοδείᾳ βιολίου, βιολογιστέλλου καὶ πιάνου τὸ «Ave Maria» ἐπὶ στίχων Ἰταλικῶν. «Ο κ. Διάλιος ἔχει ἀρκετὰ ποικιλῆ μουσικὴν παραγωγὴν—διότι ἔχει φέρει συμφωνικὰ ἔργα, ἐπιθαλάμια, χορωδιακὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ—δύο λειτουργίας ποὺ ἐκτελοῦνται πάντοτε εἰς τὰς Ἑλλην. Ἐκκλησίας Τεργέστης καὶ Μονάχου. Συνεπῶς ἐκ τῆς δοθείσης συναυλίας δὲν δύναται τις νὰ ἀποκομίσῃ πλήρη ἐγνύπωσιν περὶ τῆς δῆλης ἀξίας του μουσικοῦ του ἔργου. Φαίνεται ὅμως τὸ δημιουργικόν του τάλαντον καὶ ἡ ἀτομικότης του. Γνώστης τῆς συνθετικῆς τέχνης, ἐκμεταλλεύεται μετὰ λεπτότητος τὰ νεώτερα μέτα τῆς ἐκφράσεως, χωρὶς ὑπερβολάς. Ἀκολουθεῖ τὴν Γερμανικὴν σχολήν. Η μελωδικότης τῶν συνθέσεών του εἰνε εὔστροφος καὶ, καίτοι ἐνιακοῦ ἔχει μακράς περιόδους, εὐκολονότος. Ἀπὸ τὰ ἐκτελεσθέντα, ἡρεσε πολὺ τὸ Σκέρτο τοῦ Trío, αἱ διὰ τὸ βιολί συνθέσεις, ἴδιως ἡ Berceuse, ἀπὸ δὲ τὰ τραγούδια τὸ «Ντέρτου» ἀποδῶσαν μὲ πολλὴν ἐκφρασιν τοὺς δημοτικοὺς στίχους. Κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ «Ἐξομολόγησις». Τὸ Ave Maria, ὃν δὲν είχε τὴν ἔξαρσιν ἀναλόγων παλαιοτέρων συνθέματων, διεκρίνετο ὅμως διὰ τὴν μειλίχιον παρθενικότηταν εὐλαβοῦς ψυχῆς.

— «Ἡ ἑτησία συναυλία τῆς καθηγητρίας του ἀσματος δεσποτ. Σμ. Γεννάδη ἐγένετο ἀφορμὴ ἐκδηλώσεως τῶν συμπαθειῶν, ἃς ἀπολαύει παρὰ τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ. Ἐτραγούδησε μὲ τὴν τεχνικὴν καὶ εὐστροφὸν φωνῆν της, κατὰ τρόπον αὐτηρῶς καλλιτεχνικόν, ἐκλεκτὰ ἀσματα. Τὸ «Σᾶν μιὰ ἐλαφρά πεταλοῦδα» τοῦ Σκαρλάτι, τὴν Precession τοῦ Φράγκ, τὸ «Νιάζ», τοῦ Ζώρξ καὶ τὴν «Μολυβιώτισσαν» καὶ «Μισιριώτισσαν»

τοῦ Καλομοίρη. Τὰ ἀπέδωσε μὲ πολλὴν ἐκφρασιν. «Ο κ. Μουστεντόνι ἔπαιξε μὲ τὴν γνωστὴν του βιρτουοζιτέ. Πολὺ καλά ἔξετελέσθη καὶ ἐν trio—ο δορβηγικός χορὸς τοῦ Γρήγκ — ὑπὸ τῆς δ. Ζαρειφοπούλου (βιολίν) τοῦ κ. Ἀγτωιοπούλου (βιολίν) καὶ Μητροπούλου (πιάνο.) «Ο κ. Τριανταφύλλου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δῆλης συγαυλίας μὲ τὸ συμπαθητικόν τραγούδι του.

— «Ἡ δευτέρα φωνητικὴ συναυλία τῆς κ. Νίκας Φωκᾶ ἐδόθη τῇ συμπράξει τῆς δεσπ. Φ. Πασχάλη καὶ τῶν μαθητῶν της δεσπ. Κ. Τσακασιάνου, Ε. Βαφειάδου, τῆς θυγατρός της Μαρίνας Φωκᾶ καὶ τοῦ κ. Ἀχ. Καρατζᾶ, συνοδείᾳ ὀρχήστρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μαρσίκ. Τὸ πρόγραμμα ποικίλον, πλούσιον, μὲ μίαν προτίμησιν πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς συνθέσεις, ἴδιᾳ τοῦ κ. Καλομοίρη. «Η κ. Φωκᾶ ἔδειξε καὶ πάλιν τὰ σπάνια πλεονεκτήματα τῆς τέχνης της, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τόσον εὐδοκίμου διδασκαλίας της. Τῆς δ. Τσακασιάνου ἡ φωνὴ εἶνε πολὺ τεχνικὴ καὶ διαυγής. Ἐτραγούδησε μὲ ἀκρίβειαν, ἀντοχὴν καὶ αἰσθηματικήν δυσκολωτάτην μεγάλην ἀριαν τῆς «Τραβιάτας» ἡ δ. Βαφειάδου εἰς τὴν «Μαγόν» καὶ εἰς τὴν «Κορσικανικὴν ἐκδίκησιν» τοῦ κ. Μαρσίκ ἐπέδειξεν ὡς λυρικὴ ὑψίφωνος χαρίσματα ἐπίζηλα. «Η δ. Φ. Πασχάλη, πολὺ ἐκφραστικὴ εἰς τὸ Χαμηλὸ σπίτι τοῦ «Πρωτομάστόρα». «Ἡ γλυκειά φωνὴ τῆς δ. Μαρίνας Φωκᾶ ἡκούσθη μὲ ἐγχωριοτήτην συμπάθειαν εἰς τὴν «Ἐσπέραν» ὡραιοτάτην ἐκφραστικὴν καὶ λεπτήν σύνθεσιν τοῦ παρεπιδημούντος ἐν Ἀθήναις κ. Boulanger ἐπὶ στίχων τοῦ Σαμαίν, εἰς τὰς clochettes τῆς Λακμὲ καὶ εἰς τὸ τραγούδι τῆς Νεράϊδας ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάνας». Ἐκ τῶν ἀσμάτων τὰ ὅποια μὲ πλοῦτον χρωματισμοῦ ἀπέδωσεν ἡ κ. N. Φωκᾶ δέον νὰ ἔξαρθῃ ἡ «Amante» νέον ἔργον τοῦ κ. Μαρσίκ καὶ ἡ «Μπαλάγτα» τοῦ κ. Λαμπλέτ. Ἐτραγούδησε καὶ χορωδία, ἡτις ἦτο δῶλος περιττή.

— Καὶ κατὸ τὴν ἐφετεινὴν συναυλίαν του ὁ νεαρὸς πιανίστας κ. Γ. Σανθοπούλιδης ἐπέδειξε χαρίσματα τοῦ ἐκλεκτοῦ ταλάντου του. «Ἐχει τὸ παιξιμόν του μίαν ὄρμητικότητα, ἔνα ἀτομισμόν, μίαν καθαρότητα εἰς τὴν ἐκφρασιν, καὶ εὐθοροφίαν. Τὸ ἀπέδειξεν εἰς τὰ χαρακτηριστικώτερα μέρη τοῦ «Καρναβαλίο» τοῦ Σοῦμανν, εἰς τὸ «Πάσχα» τοῦ Ρενέ·Μπαγτόν καὶ τὴν «Σεγκεντίλλαν» τοῦ «Ἀλμπενιτζ». «Η δ. Κοτσάλη ἀπήγγειλε τὰ καὶ ἀλλοτε ὑπὸ αὐτῆς ἀπαγγελθέντα «Ἐκλογὴν τῆς Εσθήρ» τοῦ κ. Πολέμη καὶ Γαλλιστὶ τὸ «Μετὰ τὴν μάχην» τῆς κυρίας Ροστάν.

— «Ἡ διπλωματοῦχος τοῦ ἀσμάτος δ. Λίζα Δαλεζίου εἰς συναυλίαν ἐν τῷ «Παρνασσῷ καθ' ἥν ἔξετελέσθησαν ἔργα μόνον Γάλλων καὶ Ἑλλήνων συνθετῶν ἐτραγούδησε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συνθέσεις Μπιζέ, Μασενέ, Τομᾶς καὶ τῶν ἡμετέρων Σαμάρα καὶ Καλομοίρη. «Η δ. Κοτσάλη συνετέλεσε μὲ τὴν ἀπαγγελίαν εἰς τὴν ὄλην ἐπιτυχίαν,

— «Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Παγελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου ἐγένετο διὰ μεγάλης συγαυλίας, δοθείσης εἰς τὸ Δημοτικόν Θέατρον καὶ τιμηθείσης διὰ τῆς παρουσίας τῆς A. M. τοῦ Βασιλεως. «Ἡ ἐμφάνισις ὀρχήστρας ἀποτελουμένης ἀπὸ 80 καὶ πλέον ὄργανα, ἐν οἰς 15 πρώτα βιολία, 20 δεύτερα, 30 πνευστά δρ-

γανα, ήτο κάτι εξαιρετικόν. 'Υπὸ τὴν δεξιωτάτην διεύθυνσιν τοῦ κ. Λαυράγκα διευθύνοντος μὲ πολλὴν ζωηρότητα, ἔξετελέσθη ἡ Εἰσαγωγὴ τῆς «Σεμιφάμιδος» τοῦ Ροσσίνη. 'Ο κ. Γ. Χωραφᾶς τοῦ 'Ωδείου 'Αθηνῶν ἀπέδωκε εἰς τὸ βιολί - δύο συνθέσεις τοῦ Σαιν—Σάνγς, τὸ πρελούντιο τῆς «Καταστροφῆς» καὶ τὸ «Rondo capricioso». Εἰς ἀμφότερα, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὸ δεύτερον, τὸ καὶ δυσκολότερον, ὁ κ. Χωραφᾶς ἔδειξε πολλὴν λεπτότητα καὶ αἰσθητική. 'Επαιξεν ὡς ἀληθινὸς καλλιτέχνης, μὲ τέχνην, ἀκρίβειαν ἀλλὰ καὶ εὐγενὴ ἔκφρασιν καὶ ἀπέδειξε πόσον ἀδικεῖ ἔστι τὸν μὴ ἐμφανιζόμενος συχνότερα, ἀπὸ πολλὴν μετριοφοροσύνην. 'Η Ἑλληνικὴ σειρὰ (Σείτε) (Διατὶ Γαλλιστὶ ὁ τίτλος εἰς τὸ πρόγραμμα;) τοῦ κ. Λαυράγκα ἦτο τὸ πλέον ἐνδιαφέρον τὸ προγράμματος. 'Αποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν, ποικιλομένη ἀπὸ 'Ἑλληνικοὺς χροοὺς καὶ λαϊκὰ τραγούδια. 'Ο κ. Μπουστεντούς εἰς τὸ solo τοῦ β' μέρους ἀπέδωκε τοῦ 'Ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ τὸ πάθος καὶ τὸν πόνον μὲ τελεότητα. 'Η Σουνίτ τοῦ κ. Λαυράγκα ἔχει πολλὴν χάριν καὶ ζωηρότητα, ἀρίστη δὲ ἡ ἐνορχήστρωσις, ἀνταξίᾳ τοῦ Διδασκάλου-συνθέτου. 'Ἐχει συντεθῆ πρὸ πολλοῦ, ἔξετελέσθη δὲ νομίζομεν πρὸ δεκατετρίδος. Βασιζομένη ἐπὶ τῶν δημιωδῶν μοτίβων, ἔχει συνοχὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν, καὶ πρὸ παντὸς χαρακτῆρα. 'Ἑλληνικὸν, διότι ὁ κ. Λαυράγκας δὲν παρουσιάζει τὰς 'Ἑλληνικὰς μελωδίας ὑπὸ φραγκικὸν ἔγδυμα. 'Η ὄρχήστρα ἔξετελεσθε κατόπιν ἀπὸ τὴν «Φλώρων Μιράμπιλλο», τοῦ Σαμάρα τὸν χορὸν τῶν ἀγένεων καὶ τὸν χορὸν τῶν μάγων, ἡ δεσποινὶς Μ. Φωκᾶ ἐτραγούδησε καὶ πάλιν τὴν μονωδίαν τῆς Μινιόν καὶ τὸ Τραγοῦδι τῆς Νεράϊδας ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας» καὶ ἡ ὄρχήστρα ἔπαιξε τὸ «Στὴν Ἐρήμο» τοῦ Πάολο Σερό καὶ, μὲ ὀλιγωτέραν ἐπιτυχίαν, τὴν ραψῳδίαν τοῦ Σαμποτὶς «Ἐσπάνα». 'Ἄς ἐλπίσωμεν δὲτι κατὰ τὴν προσεκῇ κειμερινὴν περίοδον θὰ ἔχωμεν συχνὰς ἐμφανίσεις τῆς τόσον ἐπιτυχῶς καταρτισμένης ὄρχήστρας τοῦ Πανελλήνιου Μουσικοῦ Συλλόγου, εἰς τὸν δποῖον ὅλον οἱ καλλιτέχναι πρέπει νὰ μετάσχουν ἐνεργῶς. Εἰς τὸ μέλλον ἀναμένομεν νὰ δώσῃ σειρὰν συμφωνιῶν συναυλιῶν, καθ' ἥς νὰ ἀκούσωμεν Βάγνερ καὶ Μπετόβεν, ἀφοῦ καὶ ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς ἡ ὄρχήστρα εἶνε πλήρης.

— 'Ο διακεκριμένος καθηγητὴς τοῦ 'Ωδείου κ. Λογκομπάρδοι, εἰς τῶν ικανωτέρων κλειδοκυμβαλιστῶν, σπανίως ὅμως ἐμφανιζόμενος, ἔδιοσε συναυλίαν, καθ' ἥν ἐπέδειξε δεξιοτεχνίαν ἀξιοσημείωτον. 'Ο κ. Λογκομπάρδοι ἔπαιξεν ὡς καθηγητής. 'Απλᾶ, οοβαρά, μὲ ἀκρίβειαν, χωρὶς ἀκροβατισμούς, μὲ εἰλικρίνειαν, μὲ εὐχέρειαν, μὲ τέχνην, μὲ μηχανισμόν. Τὸ αἴσθημα καὶ ἡ ὑποβλητικότης εἶνε παρ' αὐτῷ δευτερεύοντα. 'Η ἀρόδοσις εἶνε καθαρὰ καὶ θετική. 'Επαιξε μετὰ τοῦ κ. Σούλτος τὴν Σονάταν εἰς τὸ ἔλασσον τοῦ Γρήγκ—μιάν ἐκτενῆ, ἀγνωστον δι' ἡμᾶς ἀλλ' ὀραίαν σύνθεσιν—κατὰ τρόπον ἀρτιον. Τὰ δύο ὄργανα εἰχον σπανίαν ἐνότητα ἀποδόσεως καὶ θερμότητα ἐκφράσεως. Τὸ «Παστοράλε καὶ Καπρίτσοι» τοῦ Σκαρλάτι, πλήρες ζωηρότητος καὶ χάριτος ἐπαίχθη μὲ πολλὴν διάθεσιν ἐπίσης αἱ συνθέσεις τοῦ Σοπέν, ἡ Μπαλάτα εἰς φὰ ἔλασσον καὶ τὸ Σκέρτσο. 'Άλλ' ἀγνωτερος ὑπῆρξε εἰς τὸ Καπρίτσο τοῦ Λόγκο. 'Επαιξεν ἐπίσης καὶ τὸ «Θέμα» τοῦ Ιταλοῦ Σεράο ποικιλομενον ἀπὸ variations χαρακτηριστικάς,

αἱ ὅποιαι ἔξετελέσθησαν δεξιώτατα. 'Ο κ. Λογκομπάρδοι παρουσιάσθη εἰς τὴν συναυλίαν τον καὶ ὡς συνθέτης δύο μικρῶν ἀνεκδότων τεμαχίων, τοῦ «Raccontino» καὶ «Τέμπου Μαζούρκων», ἀρκετὰ καριτωμένων. 'Η δεσποινὶς Πασχάλη, ἐτραγούδησε μὲ τὴν δυνατὴν καὶ ἐκφραστικὴν φωνὴν τῆς τὴν προσευχὴν τῆς «Τόσκας», ἐν μέρος τῆς «Μαγὸν» (Les regrets) συνοδευόντης εἰς τὸ πιάνο τῆς μαθητρίας τοῦ κ. Λογκομπάρδοι δεσποιν. Βρατάσανον καὶ ἐπανέλαβε τὰς ἐν τῇ ίδιᾳ τῆς συναυλίας ἐκτελεσθείσας μελωδίας, τὴν «Κορδικανικὴν ἐκδίκησιν» τοῦ κ. Μαρσίκ καὶ ἐκ τῆς «Αἰδᾶς» τὸ Ritorna Vincitor, συνοδεύοντος εἰς τὸ πιάνο τοῦ κ. Μαρσίκ.

— 'Επιγίμως ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς δαπάνη τοῦ Δῆμου 'Αθηναίων στηθείσης ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου καὶ ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου αὐτοῦ προτομῆς τοῦ πέρωσι κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς μῆρα ἀποθανόντος μουσουργοῦ Σπύρου Σαμάρα, τῆς φιλοτεχνηθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Τόμπρον. 'Ο κ. Κ. Μελᾶς ὡς πρόσεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου ἔξιστορησε τὴν ζωὴν τοῦ τιμωρένου συνθέτου καὶ δημητράχων κ. Σπ. Πάτσης δι' εὐγλώττου δημιλίας ἔξυμνησε τὸ μουσικὸν ἔργον τουν. 'Ο κ. Πάτσης καταλήγων ἔξεφρασε τὸν ἔλλιπα δὲτι ὁ Δῆμος 'Αθηναίων θὰ ἴδρυσῃ βαθμηδὸν Πάγνεον μὲ τὰς φυσιογνωμίας τῶν κυριωτέρων συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν. Τὰ ἀποκαλυπτήρια, ἀπουσιάζοντος ἐξ 'Αθηνῆν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Ρακτιβάν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ἡ κήρα τοῦ μουσουργοῦ, ὑπουργοὶ τινές, διὰ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι. Εὐδήνς μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐγένετο συγαυλία ἐξ ἀποστασίατων τῶν κυριωτέρων ἔργων τοῦ Σαμάρα ἀπὸ τὰς πρωτοτύπους ἐνορχηστρώσεις, ἃς κατέχει ἡ κήρα αὐτοῦ. 'Ορχήστρα δεξιώτατα ὑπὸ τοῦ κ. Λαυράγκα διευθυνομένη, ἔπαιξε τὴν Εἰσαγωγὴν καὶ τὸ πλῆρες μελαγχολίας 'Ιντερμέτζο τῆς «Ρέας», τὸ 'Ιντερμέτζο καὶ τὴν Indianα ἐκ τῆς «Μάρτυρος», τὸ δωραίωτατον Μενίμεντο di valse ἐκ τῆς «Ἐρωτικῆς ιστορίας» θαυμαστῆς ἐνορχηστρώσεως, ἐκ δὲ τῆς «Φλώρων Μιράμπιλε» τὸν χορὸν τῶν 'Ανθέων καὶ τὸν χορὸν τῶν Μάγων. 'Ο βαρύτονος κ. 'Αγγελόπουλος ἐτραγούδησε, συνοδεύοντος εἰς τὸ κλειδοκυμβαλον τοῦ κ. Βαλτετοιώτου τὸ «Μάγνα καὶ γυιός» μὲ μεγάλην ἐκφρασιν καὶ δύναμιν φωνῆς, τὸ δποῖον καὶ ἡγανάκτην νὰ ἐπαναλάβῃ, καὶ τὴν «Ἐξομολόγησιν», τὸ τελευταῖον ἀσμα τὸ δποῖον ἔγραψεν διάλησμόντος συνθέτης.

— Εἰς τὸ «Ἡραίον», τὸν κῆπον τῶν 'Αμπελοκήπων, ἡ 'Εταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων διωργάνωσεν ἐορτήν, καθ' ἥν ἔξετελέσθησαν τὰ βραβεύθέντα καὶ ἐπαινεθέντα τραγούδια τοῦ διαγωνισμοῦ διὰ προεκρήψεως. 'Αλλὰ καὶ τὸ μέρος ἀκατάλληλον καὶ δικαιολόγησης ἀκατάστατος καὶ ὁ κόσμος ἀραιός καὶ ἡ ἐπιτέλεσης ἐλλειπτής. 'Επερεπε, ἀφοῦ ἐπόκειτο περὶ λαϊκοῦ ἀσματος, γὰρ παρευρεθῆ διὰ λαὸς καὶ ὅχι διὰ τενὸς κύκλου μόνον τὸν ἐνδιαφερομένων. Δύο νέοι, συνοδεύα μαγδολίνων, ἐτραγούδησαν διὰ σματα τὴν 37 ὑποβληθέντων. Είνε δὲ τὰ μὲν ἐπαινεθέντα της 'Η Μικροπανδρεμήν τοῦ κ. Χατζηαποστόλου, «Σὲ ξενητεμένο ἀηδόνι» τῆς δεσπ. 'Ερης Καβαλλιέρου-Μαρκουζού, κατ-

«Δὲν μ' ἀγαπᾶς» τοῦ Ι. Χ. Ἀργυρίου. Τὰ δὲ βραβεύθέντα εἶναι τὸ «Ζηλιάρικο» (βραβεῖον 400 δρ.) τοῦ κ. Χατζηπαστόλου, ἡ «Φλογέρα» (200 δρ.) τοῦ κ. Α. Δ. Ροδίου καὶ ἡ «Μαιρομμάτα» (100 δρ.) τοῦ κ. Α. Κυπαρίσσης. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἑκάστου ἔργου ἥνοιγετο ὁ φάκελλος καὶ προσήρχετο ὁ συνθέτης δεχόμενος τὰ συγχαρητήρια τῆς ἐπιτροπῆς. Μόνον ἡ δ. Καβαλλιέρου, ἐνεκι πένθους δὲν παρέστη. Ἐκ τῶν βραβευθέντων ἦρεσε περισσότερον ἡ Φλογέρα (ἄν καὶ δεύτερον κριθέν, ὡς λεπτότερον, μᾶλλον δι' αἰτουσαν κατάλληλον) καὶ ἐκ τῶν ἐπαινεθέντων τὸ «Ξενητεμένο ἀηδόνι». Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἀγγινον, Λαυράγκαν, Ψαρούδαν, Σακελλαρίδην, Συναδινόν, Βεκιαρέλην καὶ Κολοκοτρώνη.

— Τὸ Λυκειον τῶν Ἑλληνίδων ἔδωσε τὴν ἐτησίαν ἑορτήν του εἰς τὰ «Ολύμπια» μὲ καρακτήρα καθαρὸς Ἑλληνικόν. Ἐχορεύθησαν ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ Κορήτης, Μάνης, Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας μὲ τὰς γραφικὰς ἐνδυμασίας των καὶ ἑψαλὰς τραγούδια Ἑλλήνων συνθετῶν αἱ δεσπ. Εὐφ. Νομικοῦ καὶ Μαρίνα Μεσολογῆ. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Λυκείου ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῇ ἀποξ ἔτι ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὰς ἄγνας, τὰς πατροπαραδότους παραδόσεις τῆς φυλῆς.

— Τὸ ἔρασιτεχνικὸν τμῆμα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων μᾶς παρουσίασε πρώιμα μουσικὰ τάλαντα ἐν συναυλίᾳ ἡς μετέσχον Διλιπούτειοι ἐκτελεσταῖ. Κατέ τὴν παιδικὴν αὐτὴν συναυλίαν ἡ ὄκταέτις Τζίνα Μπαχάνουερ ἔξειτεσεν ἀρκετὰ δυσκόλους συνθέσεις, ἔξαιρετικῶς δὲ καλὰ τὸ Scherzo τοῦ Σούμπερτ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

«Ἡ ἑκδεσίς τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς τοῦ Δ' Ἀβερωφείου δραματικοῦ ἀγώνος τοῦ Ὁδείου συνταχθείσα ὑπὸ τοῦ εἰσιγητοῦ κ. Α. Κουρτίδου εἶνε μακρά, κρίνεται δ' ἔκαστον τῶν ἔργων αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ δικαίως. Ἐν τῷ προλόγῳ δικαιολογεῖ ἡ ἐπιτροπὴ τὴν παράτασιν τῆς ἀγορίας περιόδου τοῦ ἀγώνος εἰς διετὴν ἵνα δίδεται ἐπαρκῆς χρόνος εἰς τὸν συγγραφεῖς πρὸς ἀνετούταν παράστασιν τῶν ἔργων. Εἰσήγαγε δ' ἐφέτος τὴν καινοτομίαν ὅπως χωριστὰ βραβεύονται τὰ μονότρακτα. Ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς τούτοις συνιστᾶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ προκριματικοῦ ἀγώνος, δοκιμασίας δηλ. ἀπὸ σκηνῆς τῶν εἰς κρίσιν ὑποβαλλομένων ἔργων, διὰ τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ὁδείου καὶ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς ἵνα ἀπαλάσσεται τὸ κοινὸν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ὄντων λόγου ἔργων, κυρίως δὲ ἵνα ἐνισχυθῇ πᾶσα ὑποφώσουσα δραματικὴ ἰδιοφυΐα, ἥτις ἀποκλείεται ἡδη τοῦ ἀγώνος, ἐφ' ὃσον οἱ ὑλασοὶ ἀποστέρεγον γά πατέσσοντας ἔργα μὴ γνωστῶν συγγραφέων. Διὰ τῆς προκριματικῆς δοκιμασίας θὰ ἐκτελοῦνται προθύμως ὑπὸ τῶν θιάσων τὰ ἔχοντα πραγματικὴν ἀξίαν ἔργα.»

Τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς κριθέντα ἔργα εἶναι τὰ ἔξης:
Μονόπρακτα. Ὑπεβλήθησαν 7. Ἀπεκλείσθησαν τρία. Ἐκριθησαν 4, τὰ ἔξης: Τὸ παιδί μου τῆς δ. Καλοστύπη. — Τὰ μάτια τῆς Ἀγάπης, Ι. Ἀργυροπούλου. — Ἡ Νεότιδα, Α. Τανάγρα. — Ὁ Ἀπόστρατος, Διδωρίκη καὶ Κολοκοτρώνη.
Πολύπρακτα. Ὑπεβλήθησαν 12. Ἀπεκλείσθη 1. Ἐκριθησαν 11, τὰ ἔξης: Τὸ στίγμα, Θ. Κυπραίου.

— Τὸ αἷμα σκούζει, Ν. Ροζάν. — Ὁ Νικητής, Ἄζ. Καραβία. — Ἡ Βασιλοπούλα Ἀλεξάνδρα, Τὸ Χρυσὸ γεφύρι, Α. Γαλανοῦ. — Ψυχή, Γ. Βώκου. — Τὸ μαῦρο Καράβι, Π. Χόρν. — Παληὴ Ἀθήνα, Γ. Ἀσπρέα. — Ἐστιάς, Μ. Λιδωρίκη. — Ἅγιος Δημήτριος, Π. Ροδοκανάκη. — Ὁ Γελωτοποιὸς τοῦ Βασιλέως, Π. Δημητρακοπούλου.

— Η ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ἐν τέλει ὅτι οὐδὲν ἔργον ἀνεδείχθη καθ' ἑαυτὸν ὑπέροχον καὶ ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον τῶν ἄλλων καὶ ουγεῶς εἰς οὐδὲν ἀπογέμεται τὸ γέρας, «Ἄλλο» ἐπειδὴ σκοπός τοῦ ἀγῶνος, λέγει ἡ ἑκμεσίς, εἶνε δχὶ μόνον ἡ βράβευσις τοῦ ἀρίστου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις πάσης εὐσυνειδήτου καὶ γενναίας προσπαθείας καὶ ἡ ἔξεγεσις τῆς φιλοτιμίας καὶ ἀμύλης τῶν δραματικῶν συγγραφέων» ἡ ἐπιτροπὴ κατένειμε τὸ χρηματικὸν ἔπαθλον, ὡς ἔξης:

Τοῦ μὲν ὄκτακοσιοδράχμου τῶν μονοπράκτων, τὰ ἔξ δγδος εἰς τὸν «Ἀπόστρατον» (τῶν κ.κ. Μ. Λιδωρίκη καὶ Β. Κολοκοτρώνη), καθ' ὅ ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον τῶν ἄλλων, τὰ δὲ λοιπά δύο ὅγδοα «εἰς τὴν «Νεότιδαν» (τοῦ κ. Α. Τανάγρα) καὶ τὰ Μάτια τῆς Ἀγάπης» (τοῦ κ. Ι. Ἀργυροπούλου) ἔξ ίσου. Τοῦ δὲ δισχιλιοδράχμου τῶν πολυπράκτων ἀνά δύο πέμπτα εἰς τὴν «Ἐστιάδα» (τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη) καὶ τὸν «Ἄγιον Δημήτριον» (τοῦ κ. Πλ. Ροδοκανάκη), ἐν δὲ πέμπτον εἰς τὸν «Γελωτοποιὸν τοῦ Βασιλέως» (τοῦ κ. Πολ. Λημνητρακοπούλου).

— Η εἰς μερίδια καταγομὴ τοῦ βραβείου κατεκρίθη, μὴ θεωρηθείσα ως ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ διαγωνισμοῦ. Τὸ σκόρπισμα, ἐν εἰδει κολλύρων, τῶν ἐκατονταδράχμων ἐθεωρήθη ως προσελύθον ἐκ προσωπικῶν ἐπιδράσεων. Ἡ μὴ βράβευσις θὰ ἐνεθάρρυνε τοσαντούς περισσότερον τοὺς συγγραφεῖς εἰς ἔργα ἀξίας καὶ οὐχὶ ἔργα ἀξια κλασματικῶν ἀμοιβῶν. Ἀλλως τε ἐνεθαρρύνθησαν συγγραφεῖς, ἀριθμοῦντες ἐτῶν δρᾶσιν, μὴ ἔχοντες ἀνάγκην βέβαια παροφρήσεως.

— «Ο νέος καθηγητὴς τῆς ιστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Σ. Κουγένες ἔκαμε ἔναρξιν τῶν μαθημάτων, ἔχων ως θέμα τὸ ἔργον καὶ τὰς τάσεις τῆς συγχρόνου ιστορικῆς ἐπιστήμης.

— Μετὰ τὴν ἀπονομὴν πρὸς διετίας τοῦ Μεταλλίου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν εἰς δεκάδα λογίων καὶ καλλιτεχνῶν, διὰ πρώτην φοράν τὸ εἰς Ἀριστεῖον μετονομασθὲν μετάλλιον ἀπενεμήθη ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ καὶ δι' αὐτοῦ τιμηθεὶς ποιητὴς κ. Ἰω. Πολέμης εἶνε δ' πρῶτος ὅστις περιεβλήθη τὸ περιδέραιον, τὸ δόπον δὲν ἔχουν ἀκόμη λάβῃ οἱ προγενέστεροι ἀριστειοῦχοι. Ἡ τελετὴ ἐγένετο ἐν τῷ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας, ἥτις πρώτην φοράν χρησιμοποιεῖται διὰ σκοπὸν ἀγάλογον δι' ὃν ἡγέρθη. Διότι οἱ αἰσιοδοξότεροι θεωροῦν τὴν βάσιν τοῦ Ἀριστείου ἐκλογὴν τῶν κρατίστων λογογράφων, ποιηῶν καὶ καλλιτεχνῶν ως τὴν βάσιν τῆς μελλούσης Ἀκαδημίας. Τὴν τελετὴν ἐτίμησεν δὲ τὸ Υπουργικὸν Συμβούλιον, ίκανοι λόγιοι καὶ καλλιτέχναι, κυρίαι τινὲς καὶ ἐκ τῶν πολιτευομένων, οἱ περισσότεροι οἰκείως ἔχοντες πρὸς τὴν θεωρατείαν τῶν Μουσῶν.

— Ο κ. Μπάμπης Ἀγγινος ὡς μάρτιος διὰ μακροτάτων, μόλις ἀκούσμενος, περὶ πολέμου καὶ Πολέμη. Ἀφοῦ συνεδύασε τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀλκῆς καὶ τὸν πνεύματος, ἐμγήσθη τῶν τιμῶν αἴτινες ἀλλαχοῦ ἀπ-

νέμονται εις τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς ὡλιγορήσαντας εἰς τὴν ἡθικὴν ἀνταμοιβὴν αὐτῶν. Ὡμοίησε διὰ τὰ «Σπασμένα μάρμαρα» τοῦ κ. Πολέμη εἰπὼν ὅτι «τείνουν νά ἔξυψώσουν τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, νά ἔξευγενίσουν τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, νά ἔριηνεύσουν τὰ ἔθνικὰ ἰδεώδη», ἀνέγνωσε δὲ καὶ ἀποσπάσματά τινα. «Ἐπλέξε τὸ ἔγκωμιν τοῦ ὄλου ποιητικοῦ του ἔργου, διακρινομένου «διὰ τὸ λαξευτὸν τοῦ στίχου καὶ τὴν ἀρμονίαν ἣν δὲν ταράσσει οὐδὲ» ἡ ἐλαχίστη χασμόδια», τὸν ἐπήνεσε δὲ καὶ διὰ τὴν γνησίαν δημοτικὴν γλῶσσαν ἥν μεταχειρίζεται καὶ τὴν δοποῖαν κατορθώνει νά προσαρμόσῃ καὶ εἰς ἀνώτερα διανοήματα χωρὶς νά καταφεύγῃ εἰς «ἐπικινδύνους γλωσσοπλαστικάς ἀκροβασίας». Διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ἐκρίθη διμοψήρως ὡς ἀξιος τοῦ ἀριστείου ὁ ποιητής των: «Ἄφου κατόπιν συνέστησεν εἰς τοὺς νεωτέρους ποιητὰς νά κρούουν συχνότερον τὰς χορδὰς τῆς φιλοπατρίας, ἐμήνησθη τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως καὶ κατέληξε μὲ τὴν κλασικὴν λέξιν «Γένοιτο!». Εἴτα ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Δίγκας ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς τελετῆς καὶ τῆς βραβεύσεως τῶν συντελούντων εἰς τὴν ἀναγέννησην τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν. Μετά τὸν λόγον του περιέβαλε τὸν βραβευθέντα ποιητήν μὲ τὸ ἔθνικόν ἀριστείον, τὸ δόπον τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ διάσημου ἐκ χρυσοῦ κοινού μὲ πράσινα ἐσμαλτώμενα φύλλα φέρον εἰς τὸ μέσον τὸ Ἑλλ. ἔθνόσημον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ἔρυθροῦ μιαύndρου. Εἰς τὴν ὅπισθεν ὅψιν ὑπάρχει καραγμένον τὸ Ὀμηρικὸν ρητὸν «Ἄλεν ἀριστεύειν». «Ἡ ἄλισσος τοῦ διασήμου ἀποτελεῖται ἀπὸ χρυσοῦ κρίκους φέροντας ἐναλλάξ ἔθνόσημον καὶ κλαδίσκον κοινού ἐκ σμάλτου, δενεταὶ δὲ ὅπισθεν τοῦ λαιμοῦ διὰ κυανῆς ταινίας. Ο κ. Πολέμης κατόπιν, λίαν συγκεκινημένος ἀπαγγέλλει: «Τύμον πρὸς τὴν Τέχνην», διστις ἀρχίζει μὲ τὸ ἔξις ὠραῖον τετράστιχον:

Χαῖρε τοῦ ὠραίου νά ἀντιθωριὰ κι' νά ἀντιλαλιὰ τοῦ
[Πλάστη!]
Χαϊδολογήτρα τοῦ Ονειρού, τοῦ Λογισμοῦ ὅρμηνεύτρα
καὶ κυθερήτρα ἀλάθευτη τῆς Φαντασίας ποῦ σημίγει
μὲ τοὺς ἀνεμοστρόβιλους, Τέχνη τοῦ Λόγου χαῖρε!

— Τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ρωμαϊκῆς «Νέας Ἀγιθολογίας» περιλαμβάνει ὡραίαν μελέτην περὶ τῆς λυρικῆς καὶ σατυρικῆς ποίησεως ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι τοῦ τέως ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Ιταλίας κ. Μποσδάρι. Εἰς ἔκαστον τῶν κορυφαίων Ἑλλήνων ποιητῶν ἀφιεροῦνται 2—3 σελίδες· ἀλλὰ καὶ οἱ δευτερεύοντες δὲν λησμονοῦνται, ἐκτιμῷ δὲ τὶς τὴν δεξιότητα μεθ' ἡς ὁ Ιταλὸς διπλωμάτης κατώρθωσεν εἰς δόλιας γραμμάτων νά δώσῃ ἐναργῆ εἰκόνα ἐκάστου ἐξ αὐτῶν καὶ τοῦ περιβαλλοντος. Τὴν ἀξιαν τῆς μελέτης ἔξαιρουσιν ἔτι μᾶλλον ὠραιόταται μεταφράσεις στροφῶν τινῶν τοῦ Σολωμοῦ, Κάλβου καὶ Βαλαωρίτου καὶ διοκλήρου ποιημάτων τοῦ Ζαλοκώστα, Παλαμᾶ καὶ Πολέμη.

«Ἡ μονογραφία αὕτη θὰ ἔπειτε νά μεταφρασθῇ καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας (καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀκόμη) καθότι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ Ἑλλήνων ποιητῶν πρὸ 4θετίας ἐκδοθέντος ἔργου τῆς κ. Ιουλέττας Ἀδάμη τοῦ γραφέντος συνεργασίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Βικέλα, οὐδεμία ἔκτοτε ἀξια λόγου ἐδημοσιεύθη μελέτη περὶ νεοελληνικῆς ποίησεως, πλὴν ἐλαχίστων διμοεύθων τοῦ κ. Ιταλοῦ πρεσβευτοῦ, εἰνε-

δὲ ἄγνωστος ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ ίδιως αὐτη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν τῇ μελέτῃ του ὁ κ. Μποσδάρι προσπαθεῖ γάλαποδεῖξην Ἰταλούς τὴν ψυχὴν τὸν Σολωμὸν καὶ τὸν Κάλβον τοὺς Ἐλληνικωτάτους αὐτοὺς ποιητάς, ἀνακριβῶς ἀναφέρει δὲ τὸ διμετεῖται εἰς τὰς Ιονίους νήσους ἡ Ἰταλοελληνικὴ διάλεκτος, εὐλόγως δὲ ὁ κ. Σενόπολος διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς τιαντῆς ἀντιλήψεως τοῦ κ. Μποσδάρι.

— Διὰ Β. Διατάγματος διωρίσθησαν μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκανονιστηρίδος πρὸς πανηγυρισμὸν αὐτῆς οἱ ἔξης: Πρόεδρος ὁ κ. Θερ. Σοφούλης, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, Ἀντιπρόεδροις ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος, ὁ ἀντιναύαρχος κ. Π. Κονντουριώτης καὶ ὁ ἀντιστράτηγος κ. Παν. Δαγκλῆς, μέλη τακτικὰ μέλη οἱ κ.κ. Σταμ. Βαφεαδάκης, Κων. Ζαβιτσάνος, Γεώργ. Καραντάρης, Παν. Μερλόπουλος καὶ Δημοσθ. Χατζηλάζαρος βουλευτοὶ, Δημη. Καλλέργης, Ἐμμ. Μπενάκης, Φωκ. Νέγρης καὶ Γεώργ. Φιλάρετος πρόων υπουργοί, Θρασ. Πετρεζῆς, Νικ. Γ. Πολίτης, Σπυρ. Σακελλαρόπουλος καὶ Κωνστ. Ράδος καθηγηταὶ τοῦ Παγετιστημίου, Ἀσημάκης Ζαΐμης πρώην βουλευτής καὶ Α. Κύρου δημοσιογράφος, Ταμίας ὁ κ. Ιω. Ἡλιάσκος τραπεζίτης καὶ Γεν. Γραμματεύς ὁ κ. Ιω. Δαμβέργης λογογράφος.

— Οἱ μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου ἔργανοι διὰ τὸν ἀνδριάντα Καποδιστρίου ἀνήλθησαν εἰς 9,101 δρ.

— Ἀπέθανον ἐν Θεσσαλονίκῃ οἱ σπουδαῖοι δημοσιογράφοι Δ. Καλλιγάννης ἐκδότης τοῦ «Φαφλατᾶ» καὶ Β. Μαρογιάννης ἐκδότης τοῦ «Κροτάλου».

— Ο καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας κ. Μ. Σιγάλας ἔδωσε τὴν ἐτησίαν ἐσπεγίδα τον μὲ ἐπιτελεῖον, ὡς πάντοτε, μαθητῶν. «Ο ἴδιος ἀπήγγειλεν ἐκλεκτοὺς στίχους τῶν ποιητῶν μας καὶ τὸ «Οραμα» (Μεθυσμένο παιδί) τοῦ Πώλου Ντελαίδη, κατὰ μετάφρασιν ὅλη ἐπιτυχῆ. Ἐκ τῶν μαθητρῶν του ἡρίστευσε, ἡμπορεῖ τις νά εἰπῃ, ἡ μικρὰ «Ἐριφίλη Τζοβάνη», ἡτις εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ «Πανηγυριοῦ τῶν λουλουδιῶν» ἔδειξε διτές ἔχει τὸ προσώπτα τὰ ἔξειλιχθῆ εἰς ἀληθινὴν καλιτεχνίδα.

— Ο κ. Μαν. Καλομοίρης διωρίσθη Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν μὲ βαθμὸν ταγματάρχου, ἀντὶ τοῦ κ. Σ. Καίσαρη ἀποτραπεύθεντος καὶ δ. κ. Α. Καζαντζῆς διευθυντὴς τοῦ ἱερείου Θεσσαλονίκης μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιθεωρητοῦ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἡ ήλικια 52 ἑτῶν ὁ Ιωάννης Νικολάρας δραματικὸς συγγραφεὺς, γράφας τὴν «Πατρίδα» τραγωδίαν βραβευθεῖσαν ἐν διαγωνισμῷ καὶ τὴν «Ἀριάδνην». «Ἡτο συνθέτης ἀσμάτων, ἔγραψε δὲ καὶ τινας τεχνοκριτικὰ μελέτας.

— Διὰ Β. Λ. διωρίσθησαν μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Γενικῶν ἀρχείων τοῦ Κράτους οἱ καθηγηταὶ τοῦ Παγετιστημίου κ. κ. Δ. Παπούλιας, Α. Ανδρεάδης, Κ. Ράλλης τῆς Νομικῆς σχολῆς καὶ Ν. Πολίτης, Σ. Μενάρδος καὶ Γ. Σωτηριάδης τῆς Φιλοσοφικῆς.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Ιακωβίδου, Ιωαννίδου, Τσούντα, Αδαμαντίου, Βολίδου ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν συλλογὴν τῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων τοῦ ἀειμνήστου Ἀλ. Κολυβᾶ, τὴν βιβλιοθήκην του καὶ τὰ πολαιαὶ χειρόγραφα διὰ νά περιέλθουν, δι' ἀγορᾶς τοῦ Κράτους, εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον. «Ἡ ἐκτιμήσις ὀρίσθηεις 60,000 δραχμάς